

ת"פ 2770/08/15 - מדינת ישראל נגד אכרם מסלם, מחמוד אלגאפי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2770-08-15 מדינת ישראל נ' מסלם ואח'
בפני כבוד השופטת עינת אבמן-מולר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אכרם מסלם

2. מחמוד אלגאפי

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וגניבת רכב לפי סעיף 413(ב) וסעיף 29(ב) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי הנאשם 1, אכרם מסלם (להלן: "**אכרם**"), עבד כמחסנאי בחברת "גלנור" (להלן: "**החברה**") והנאשם 2, מחמוד אלגאפי (להלן: "**אלגאפי**"), שימש כעובד שטח בחברה. לצורך עבודתה החזיקה החברה בבעלותה מגוון כלי רכב הנדסיים וביניהם מחפרון אופני מ.ז. 132184-4 (להלן: "**המחפרון**"), בשווי של כ- 350,000 ₪. במועד כלשהו, סמוך ליום 7.7.15, גמר הנאשם 1 אומר לגנוב את המחפרון. לשם כך, ביקש מהנאשם 2 למצוא נהג שיסיע את המחפרון ממגרש החברה בשכונת שרפאת בירושלים ליעדו הסופי. בתמורה שילם הנאשם 1 5,000 ₪ לנאשם 2. ביום 7.7.15 בסמוך לשעה 14:30, פנה הנאשם 1 למפעיל המחפרון, מחמד קרי, לאחר שזה סיים את עבודתו, וביקש ממנו את מפתחות המחפרון. הנאשם 1 הזין את הקוד בקודן המחפרון והותיר את המחפרון מופעל, על מנת שאדם אחר אשר זהותו אינה ידועה, יוכל להובילו ליעדו הסופי. בשעה 14:57, החל המחפרון בנסיעה מהמגרש ובשעה 15:10 לערך הגיע לכפר אל-ח'דר שבשטחי הרשות הפלסטינית, כאשר לאורך כל נסיעתו הוא לווה על ידי הנאשם 2.

3. בתשובתם לאישום אישרו הנאשמים כי היו עובדי החברה במועד הרלוונטי, אך הכחישו את יתר עובדות כתב האישום. נאשם 1 הוסיף כי ביום 7.7.17 הוא פנה למחמד קרי וביקש ממנו את מפתח המחפרון כדי להעבירו לאדם בשם חאדר, וכן טען כי בכל יום הוא מסיים את העבודה בסביבות השעה 15:00 וחוזר לכפר יטא דרך הכפר אל-חאדר (ר' תשובת הנאשמים לאישום בדיונים מיום 8.5.16 ו-28.11.17).

המסכת הראייתית

4. מטעם המאשימה העידו העדים עופר קצב, אברהם בן חמו, חוסאם מסלם, מחמד קרי, חאדר עטון, איברהים מסלם ומחמוד ג'בועה. כן הוגש תיק מוצגים הכולל, בין היתר, את ההודעות שנגבו מהנאשמים, דו"ח איתוראן ומחקרי תקשורת. מטעם ההגנה העידו הנאשמים ושני עדים - חוסין אבו פנאר ועז אחמד גאפי.

5. עופר קצב, מנהל עבודה בחברת גלנור (להלן: "עופר"), העיד כי גניבת המחפרון ארעה בתקופת הרמדאן, במהלכה סיימו העובדים את עבודתם בסביבות השעה 14:30. ביום האירוע, בשעה 18:00 לערך, התקשר אליו שומר האתר ואמר שאינו רואה את המחפרון במקום. עופר התקשר לחאדר, העובד שמחזיק את המפתחות, שאמר לו שמפתח המחפרון נמצא אצלו, וכן התקשר לאכרם, שלא ענה, ולחברת איתוראן שסרבה לתת לו מידע ללא ייפוי כוח מתאים. למחרת, לאחר בדיקה בחברת איתוראן, התברר שהמחפרון נסע לאל-חאדר ובבדיקת מצלמות של חנות שנמצאת בסמוך לאתר נראה המחפרון יוצא בנסיעה מהאתר זמן קצר לאחר שהעובדים עזבו את המקום, נהוג על ידי נהג שלא זוהה על ידי עופר. לדברי עופר, כעבור מספר ימים סיפר לו עובד החברה חוסאם מסלם, כי ביום האירוע הוא ואיברהים מסלם היו בשטח האתר וראו את אכרם. חוסאם סיפר כי אכרם אמר לו שבגלל שעופר חייב אותו על הקונגו הוא גנב לו "משהו גדול". בעניין זה הסביר עופר כי מספר ימים לפני אירוע הגניבה נעלם כלי מסוג קונגו ובעקבות זאת אמר לאכרם, שעובד כמחסנאי בחברה, כי יחייב אותו בסך של 6,000 ₪. לדבריו, בפועל לא חייב את אכרם בסכום האמור, אם כי רצה לעשות זאת אך לא ידע כיצד. עופר הוסיף וסיפר בעדותו, כי לאחר האירוע אכרם סיפר לו שביום הגניבה הוא לא נסע מהאתר בהסעה ביחד עם יתר העובדים (הסעה ברכב הסעות של החברה שהסיעה את העובדים מידי יום ממחסום 300 לאתר ובחזרה למחסום בסוף יום העבודה), אלא הלך לעשות קניות ב"רמי לוי". לדבריו, לאחר הגניבה, ובניגוד למנהגו עד לאותה עת, אכרם לא הגיע לעבודה. בהמשך הסביר: **"זה לא שהוא לא בא לגמרי, כשנגנב המחפרון אכרם לא בא, התקשרנו אליו, היה יום יומיים ואחר כך נעלם לגמרי"** (עמ' 32 שו' 1-2). על מנת להביאו, פעל עופר בשיתוף פעולה עם חוסאם ואיברהים ואמר לאכרם שהם חושדים כי חוסאם ואיברהים מעורבים בגניבה, וחוסאם אף אמר את הדברים למשפחתו של אכרם, וזאת על מנת להפעיל על אכרם לחץ להגיע ולהודות. בעקבות דברים אלה אכרם אמנם הגיע ונחקר במשטרה. עופר הוסיף ואמר, כי לאחר האירוע גם אלגאפי "נעלם" והתברר שהלך לעבוד במקום עבודה אחר, זאת בניגוד לאישור העבודה שלו שיוחד לחברת גלנור בלבד. לאחר שאותר, המשטרה עודכנה ולקחו אותו לחקירה. לדברי עופר, "היעלמותם" של אכרם ושל אלגאפי לאחר אירוע הגניבה היתה חריגה על רקע שנות עבודתם הרבות בחברה, במהלכן לא החסירו ימי עבודה מבלי להודיע לו.

בעניין התנעת המחפרון הסביר עופר כי המחפרון מופעל באמצעות מפתח אוניברסלי (מפתח המתאים לכל המחפרונים של החברה) ושלט עם קודן (השייך לכלי הספציפי). על מנת להפעיל את המחפרון יש להקיש את הקוד בשלט ומעת הקשת הקוד יש השהייה של כחצי שעה בערך עד להתנתקות, במהלכה אפשר להפעיל את הכלי עם מפתח אוניברסלי. לדבריו, קוד המחפרון היה ידוע לו, למשרד, למפעיל ולמחסנאי, ויכול היה להיות גם בידיעתם של עובדים אחרים בחברה. כן הוסיף ואמר כי ביום הגניבה הכלי הופעל באופן חוקי עם השלט שהיה בשימוש באתר.

6. מטעם התביעה העיד גם מר אברהם בן חמו, חוקר פרטי שמונה מטעם חברת הביטוח שביטחה את

המחפרון לחקור את נסיבות האירוע (להלן: "בן חמו"). במסגרת חקירתו גבה בן חמו עדויות מעובדי החברה השונים, לרבות מאכרם (הנאשם 1). עדותו של אכרם בפני החוקר הוגשה כראיה (ת/26) וכך גם דו"ח החקירה שהוגש לחברת הביטוח (ת/27). דו"ח החקירה מפרט את המידע שנאסף מביקור באתר העבודה בבית צפפה בשכונת שרפאת, מחקירת עובדי החברה והשומר באתר, מאיתוראן וממצב החקירה במשטרה. על יסוד כל אלה מצא בן חמו כי המחפרון נגנב עת נוטרל על ידי שלט מקורי והשלט היה בכלי במהלך הנסיעה עד להגעתו לכפר חוסאן/אל חאדר בשטחים. השלט שהיה בשימוש הגנב הוחזר לחברה. עוד צוין כי מבדיקת חברת איתוראן עלה כי הגניבה בוצעה בשעה 14:49, ובאותה שעה טרם הגיע שומר לאתר. בן חמו התייחס בדו"ח לחשד כי בגניבה מעורבים עובדים/ים של החברה, חשד שקיבל ביסוס עם בדיקת השלטים ושתי שיחות מוקלטות שהיו בידי עופר, וצוין כי בעקבות החשדות נעצרו שניים מעובדי החברה (שני הנאשמים - ע.א.) בחשד למעורבות באירוע. בעדותו הסביר בן חמו כי הדו"ח נערך לצרכי החברה המבטחת ועל מנת לבדוק את נסיבות הגניבה, מיגונים ושמירה. את סיכום בדיקתו, לפיו עלה חשד למעורבות שניים מעובדי החברה בגניבה אך בעלי החברה ככל הנראה אינם מעורבים, העביר לחברת הביטוח, להמשך טיפול לפי שיקול דעתה.

7. חוסאם מסלם ואיברהים מסלם, עובדי החברה בעת הרלוונטית, העידו אף הם מטעם התביעה. שני עובדים אלה נשארו ללון בשטח ביום הגניבה. מקום הלינה של השניים היה בשטח סמוך למקום בו היה ריכוז כלי העבודה, כאשר קיר גדול מפריד בין שני האיזורים. על פי עדותו של חוסאם מסלם (להלן: "חוסאם"), ביום האירוע, בין השעות 15:00 ל-15:30 לערך, זמן מה לאחר שהפועלים נסעו לביתם, אכרם הגיע לאיזור בו הוא שהה ונראה מוטרד. לדבריו, בדרך כלל אכרם נוסע עם יתר הפועלים הביתה, אך באותו יום לא הלך עמם. במענה לשאלתו אמר לו אכרם שהוא הולך לעשות קניות ב"רמי לוי", ובנוסף אמר לו כי האשימו אותו בגניבת הקונגו והמנהל אמר לו שיפחית לו 6,000 ₪ ממשכורתו "ואם הוא יוריד לי מהמשכורת אני אראה לו מה זה" (עמ' 41, שו' 20). בחקירתו במשטרה, לעומת זאת, אמר חוסאם כי אכרם אמר לו באותו מעמד: "הורידו ממני 6 אלף ₪ כי חסר קונגו מהמחסן, אני גנבתי משהו גדול" (ת/28, שו' 15). חוסאם הוסיף ואמר, כי בלילה שלאחר הגניבה, בעת שהיה בחדר עם איברהים, קיבל איברהים שיחת טלפון ממספר חסום מאדם שהזדהה כאכרם, שהציע להם 10,000 ₪ בתמורה לשתיקתם. בנוסף טען חוסאם במשטרה כי לאחר הגניבה התקשר לאלגאפי והקליט אותו, ובאותה שיחה אלגאפי הודה בפניו כי הוא הביא את הגנב בתמורה לתשלום כספי. לעומת זאת, בחקירתו בבית המשפט טען חוסאם כי אינו זוכר שהקליט את אלגאפי או שמסר את ההקלטה ואמר כי אינו מזהה את מי שדובר בהקלטה. נוכח הסתירות השונות שנמצאו בין דברים שאמר העד בחקירתו במשטרה לדברים שאמר בעדותו בבית המשפט התקבלה הודעתו במשטרה כראיה קבילה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 ובהמשך הוכרז העד כעד עויין והותרה חקירתו הנגדית.

8. איברהים מסלם (להלן: "איברהים") העיד כי ביום הגניבה בסביבות השעה 14:30 הגיע לאתר והלך להרים את מתג החשמל. בדרכו לשם ראה אדם במחפרון: "בדרך לשם ראיתי מישהו במחפרון. הוא הגיע לכיוון שלי ושאלתי אותו מה אתה עושה, הוא אמר לי אני מתקן אותו" (עמ' 66 שו' 17-18). איברהים סיפר כי לאחר מכן הלך להתקלח ולישון. על הגניבה נודע לו, לדבריו, בשעה 17:00 לערך כאשר חוסיין, עוזר המנהל, התקשר אליו. לדבריו, הוא סיפר לו את אשר ראה. איברהים הוסיף וסיפר כי באותו לילה התקשר אליו אדם ממספר טלפון חסום ואמר לו לא להגיד את מי ראה במחפרון. בעדותו אמר כי אינו זוכר ששמו של אכרם הוזכר בשיחת הטלפון.

9. מחמד קרי, מפעיל המחפרון (להלן: "קרי"), העיד כי עבד בחברת גלנור במשך כשנה וחצי. לדבריו, בסוף כל יום עבודה נהג לתת לחאדר את השלט ומפתח המחפרון. קרי הסביר כי בעת שהחל את עבודתו בחברה היה נהוג לתלות את המפתחות על עמוד סמוך למחסן, אך בשלב מאוחר יותר ניתנה הוראה לתת לחאדר את כל המפתחות, וכך עשה מידי יום בתקופה שקדמה לגניבה, אלא שביום הגניבה, כאשר סיים את עבודתו בשעה 14:30 לערך, אכרם ביקש ממנו את המפתחות והוא מסר לו אותם. לאחר מכן נסע לביתו ברכבו, ביחד עם שני פועלים נוספים, ובשעה 16:00 לערך התקשר אליו עופר ואמר לו שהמחפרון נגנב. במענה לשאלות שנשאל בחקירתו הנגדית, הסביר קרי כי על מנת להפעיל את המחפרון יש להקיש את הקוד בשלט של המחפרון הספציפי, אך מעת הקשת הקוד כל מפתח של כלי מסוג JCB יניע את המחפרון. קרי אישר את דבריו של עופר לפיהם לאחר כיבוי המחפרון יש השהיה למשך פרק זמן מסוים עד להתנתקות, במהלכה אפשר להתניע את המחפרון ללא הקשת הקוד. קרי הוסיף וציין כי אכרם ידע מה הקוד וכך גם עובדים אחרים שעבדו על המחפרון.

10. העד חאדר עטון (להלן: "חאדר") עבד בעת הרלוונטית כמפעיל טרקטור בחברה. בנוסף על תפקידו זה היה אחראי חאדר על איסוף מפתחות הכלים בסוף יום עבודה. על פי עדותו של חאדר, בסוף כל יום חלק מהעובדים נתנו לו את המפתחות, חלקם שמו את המפתחות בתיק וחלק נתנו לאכרם המחסנאי. את התיק בו המפתחות לקח חאדר עמו לביתו מידי יום והחזיר אותו למחרת בבוקר. לטענת חאדר, ביום האירוע עופר התקשר אליו והודיע לו על הגניבה, הוא בדק והודיע לעופר שהמפתח והשלט נמצאים אצלו. כאשר נשאל כיצד יתכן הדבר יתכן כאשר על פי בדיקת חברת איתוראן הרכב הופעל בשלט מקורי, השיב העד כי מעת הפעלת הקוד יש 20 או 30 דקות בהם הרכב לא נעל ואפשר להניע אותו עם מפתח. כאשר נשאל מה עשה עם המפתח השיב שלמחרת הגיע לעבודה כרגיל, הביא את התיק, שם את התיק במחסן וכל אחד לקח את המפתח שלו (עמ' 61-65 לפרוטוקול).

11. עד נוסף שהעיד מטעם התביעה הוא מוחמד ג'בועה (להלן: "ג'בועה"). ג'בועה עבד בעת הרלוונטית כשומר באתר. על פי עדותו, ביום הגניבה הגיע לאתר בשעה 15:15-15:30 לערך. כעבור כחצי שעה החל לחשוד שאולי חסר כלי אחד שהיה יום קודם במקום ובהמשך התקשר לעופר בניסיון לברר את העניין. לדבריו העד, בסביבות השעה 18:00 נודע לו מעופר שהמחפרון נגנב, ובעקבות כך נעשתה על ידם פנייה לבעלי עסקים לבדיקת מצלמות באיזור. במצלמה של חנות לחומרי בניין שבסמוך למקום נראה רכבו של קרי המפעיל יוצא מהאתר לפני השעה 14:30, ובשעה 14:40 לערך או קצת לפני השעה 15:00 ראו במצלמה את המחפרון יוצא בנסיעה מהאתר. העד הסביר כי העובדים נמצאים באתר בדרך כלל עד השעה 16:00 והוא מגיע לעבודתו בין השעה 15:00 לשעה 16:00. באותו יום העובדים סיימו את עבודתם בשעה 14:30 (בשל הרמדאן), ועד שהגיע לעבודה בסביבות השעה 15:30 לא היתה שמירה באתר.

12. מטעם ההגנה העידו הנאשמים ושני עדים מטעמם. אכרם (נאשם 1), טען בעדותו כי ביום האירוע עבד עד השעה 14:00-14:30, ועם סיום עבודתו נסע ביחד עם יתר הפועלים באוטובוס ההסעה למחסום 300, ומשם נסע לביתו בכפר יטא ברכבו הפרטי של אחיו. אכרם הכחיש כי נותר באתר בסוף יום העבודה או כי פגש במקום את חוסאם לאחר שעות העבודה. כן הכחיש כי פנה באופן ספציפי לקרי ביום האירוע כדי לקבל את מפתחות המחפרון, וטען כי מתוקף תפקידו כמחסנאי הוא אוסף בסוף יום עבודה את מפתחות הכלים מכל העובדים. בנוסף הכחיש אכרם כי נתן כסף לאלגאפי בתמורה לשתיקתו. בחקירתו הנגדית נתבקש אכרם לתת הסבר לשיחות הטלפון הרבות שנוהלו בינו לבין אלגאפי, הנאשם 2, ביום

האירוע בין השעות 14:25 ל-15:08 (6 שיחות טלפון), בפרט על רקע טענתו כי נסעו יחדיו באותה הסעה לביתם בכפר יטא, וטען כי מדובר בשיחות רגילות במחסום, כאשר הפועלים יורדים מהאוטובוס ומתפזרים לרכבים הפרטיים.

13. נאשם 2, אלגאפי, טען כי ביום האירוע נסע בסיום עבודתו עם אוטובוס החברה עד למחסום 300 ומשם נסע לביתו ברכב של אחיו של אכרם. לטענתו, אכרם נסע עמו באותו יום לביתו. ביחס לשיחות הטלפון הרבות הבהיר כי מדובר היה בתקופת הרמדאן ולכן הם התקשרו אחד לשני שימהרו ולא יתעכבו. הנאשם הכחיש כי הוא הדובר בשיחת הטלפון המוקלטת עם חוסאם (ת/29) וכן הכחיש כי אמר בחקירתו במשטרה שקיבל מאכרם 2,000 ₪ כנגד שתיקתו.

14. העד חוסין אבו פנאר העיד כי ביום האירוע, בסיום יום העבודה, הנאשמים עלו ביחד איתו לאוטובוס החברה שהסיע אותם למחסום 300 ומשם נסעו ברכב של מחמוד, אח של אכרם, לביתם. יצוין, כי רק במענה לשאלות שנשאל בחקירתו הנגדית נתברר כי העד הוא אחיו של אכרם.

15. גם עד ההגנה הנוסף, עז אחמד גאפי, העיד כי ביום האירוע הנאשמים נסעו באוטובוס החברה למעבר 300 ומשם, כך טען, נסע אכרם לביתו ברכבו. העד טען כי גם חוסאם נסע איתם באוטובוס וחזר על דברים אלה גם לאחר שנאמר לו שעל פי טענת חוסאם הוא נשאר ללון באתר באותו יום.

דין והכרעה

16. מהראיות שבאו בפני עולה כי במועד אירוע הגניבה, תקופת הרמדאן, העובדים סיימו את עבודתם לקראת השעה 14:30, בשונה מימים אחרים בהם יום העבודה הסתיים בשעה 16:30. עם סיום העבודה, אוטובוס מטעם המעסיק הסיע את העובדים, כמידי יום, עד מחסום 300. עוד עולה בבירור מהראיות, כי בעת שהפועלים עזבו לביתם לא היתה שמירה באתר, שכן השומר מוחמד ג'בועה הגיע לאתר בשעה 15:30 לערך (ובכל מקרה לאחר השעה 15:00). באותו יום חוסאם ואיברהים עבדו בעבודת לילה לכן נשארו ללון במקום. מן העדויות למדנו כי הקרוואן בו הם לנו היה מוצב במרחק מה ממקום ריכוז הכלים והמחסן, כאשר בין האיזורים ניצב קיר מפריד.

17. כפי שעלה מהעדויות, בידי החברה היו שני שלטים של המחפרון, אחד באתר ואחד במשרדי החברה שהיו באותה עת בבית הכרם (עמ' 22 שו' 18-26). דו"ח איתוראן שהוגש כראיה (ת/22) מפרט כי על פי נתוני מערכת האיתוראן בשעה 14:29 נטרלה מערכת האיתוראן באמצעות שלט שמספרו 34712 והוקש קוד נטרול 2132. במועד זה אותר הכלי במקום חנייתו בירושלים. עוד צוין בדו"ח איתוראן כי השלט שמספרו 34712 הוא השלט בו נעשה שימוש בימים שקדמו לגניבה, עובדה המתיישבת גם עם העולה מדו"ח חוקר הביטוח (סעיף 20 לדו"ח, המתאר כי שלט זה היה בשימוש המפעיל, תוך ציון שמדובר בשלט עם פלסטיק שבור) ומעדותו של קרי שאישר כי הפלסטיק של השלט בו עשה שימוש היה שבור. על פי המפורט בדו"ח, בשעה 14:46 החל הכלי בנסיעה כשמערכת האיתוראן אינה דרוכה. בשעה 15:09 אותר בכפר אל ח'אדר ובשעה 15:16 נרשמה הודעת ניתוק המתח החשמלי למערכת האיתוראן. יצוין כי בפירוט מסלול נסיעת הכלי באותו דו"ח צוינו נתונים שונים במעט - כך צוין כי הכלי החל בנסיעתו בשעה 14:57 ואותר לאחר מכן בכביש המנהרות (בשעה 15:04), בכיכר אל חאדר (14:29) ובכפר אל חאדר (15:11).

כאשר מהקשר הדברים ניתן להבין כי ככל הנראה נפלה טעות סופר בשעה שבה צוין כי הכלי היה בכיכר אל חאדר. מכל מקום, אין בשינויים קלים אלה כדי לשנות מן התמונה הכללית, ממנה עולה כי סמוך ממש לעזיבת הפועלים את האתר, בשעה 14:29, המחפרון נוטרל על ידי השלט שהיה בדרך כלל בשימוש המפעיל, וכעבור כ-15 עד 30 דקות החל בנסיעה ממקום חנייתו בירושלים לעבר כפר אל חאדר, שם נוטרלה מערכת האיתוראן בשעה 15:16 לערך. בדו"ח צוין עוד, כי המחפרון הגיע בנסיעה חוקית לשטחי הרש"פ ובכל זמן נסיעתו לא נרשמה הודעת "איבוד שלט", ומשמעות הדבר כי בתוך הכלי עצמו היה אחד משלטיה המקוריים של מערכת האיתוראן.

18. השעות המצויינות בדו"ח איתוראן עולות בקנה אחד עם עדויותיהם של עופר ושל השומר ג'בועה. על פי עדותם של אלה, לאחר שהתברר דבר הגניבה הם פעלו לחפש מצלמות באיזור וכך הגיעו לחנות סמוכה שבמצלמות האבטחה שלה ראו את המחפרון יוצא מהמקום זמן קצר לאחר שעופר והעובדים עזבו את המקום ולאחר שקרי המפעיל נסע משם ברכבו הפרטי (ר' עדותו של עופר בעמ' 24 שו' 11-14; ועדותו של ג'בועה בעמ' 72 שו' 8-18).

19. מהאמור עולה, אם כן, כי מערכת האיתוראן במחפרון נוטרלה באופן חוקי בשעה 14:30 לערך והמחפרון יצא בנסיעה מהאתר בין השעה 14:30 לשעה 15:00 לכיוון שטחי הרש"פ, שם נוטרלה מערכת האיתוראן בשעה 15:16, כאשר בכל זמן הנסיעה השלט המקורי מצוי, כפי הנראה, בתוך המחפרון.

20. כבר בתחילה עלה חשד שמי מעובדי החברה מעורב בגניבה, ובהמשך נפל החשד על אכרם וזאת, בין היתר, על רקע עדותם של חוסאם ואיברהים ביחס לאשר אירע ביום הגניבה. כבר עתה ייאמר כי בעניין מעורבותם של הנאשמים בגניבה אין בפנינו עדות ישירה ורובן המכריע של הראיות הן ראיות נסיבתיות.

21. ראיות נסיבתיות, בשונה מראיות ישירות, אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אלא הן מוכיחות עובדות אחרות, מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימות העובדות הטעונות הוכחה. הכרעה שיפוטית בהליך פלילי הנשענת על ראיות נסיבתיות אמורה לבחון האם ראיות אלה בהשתלבותן מצביעות ברמת הוודאות הנדרשת על אחריותו הפלילית של הנאשם, או האם נותר ספק סביר בדבר אחריותו. ספק סביר עשוי לעלות מהראיות הנסיבתיות מקום שניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית. בפסיקה נקבע תהליך תלת שלבי להסקת מסקנות מפלילות מראיות נסיבתיות: בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בביצוע העבירה; בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו (ר' ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, בעמ' 39, ופסקי הדין המאזכרים שם). על רקע דברים אלה, נפנה לבחון את הראיות הקיימות.

22. הימצאותו של אכרם בזמן ובמקום הגניבה - כאמור, מעדותו של חוסאם עלה באופן ברור כי ביום הגניבה ראה את אכרם באתר העבודה לאחר שהפועלים נסעו לביתם, בין השעה 15:00 ל-15:30 לערך. אף שלגבי תוכן השיחה בין השניים מסר העד גירסאות שונות במשטרה ובבית המשפט (ועל כך להלן), הרי שלעניין עצם הימצאותו של אכרם באתר בשעה הנקובה שב העד וטען באופן ברור ונחרץ כי

באותו יום, ובניגוד למנהגו בימים אחרים, אכרם לא נסע עם יתר העובדים הביתה. לדבריו, אכרם הגיע אליו ונראה מוטרד (בעדותו במשטרה תאר כי היה "עצבני"). לטענת העד, לאחר השיחה הקצרה שהיתה בין השניים, אמר לו אכרם שהוא בדרכו ל"רמי לוי", ולאחר מכן המשיך בדרכו תוך שהוא משוחח בטלפון. אכרם, לעומת זאת, הכחיש בתוקף כי נשאר באתר לאחר שהעובדים נסעו לביתם. לכל אורך חקירותיו הרבות במשטרה ובעדותו בבית המשפט שב אכרם וטען כי חוסאם משקר בעניין זה וכי הוא נסע לביתו מיד עם סיום העבודה עם יתר העובדים.

לאחר שמיעת העדויות, מצאתי כי יש להעדיף את גירסתו של חוסאם על פני גירסתו של אכרם. גירסתו של אכרם בנקודה זו לא נמצאה כמהימנה ולא היתה עקבית. בעוד אשר בחקירתו במשטרה מיום 22.7.15 טען כי בשעה 14:30 נסע עם אלגאפי ברכב של אחיו (ת/1, שו' 90), בחקירתו מיום 26.7.15 טען כי נסע באוטו מהמעבר לכיוון יטא, ומהעבודה נסע באוטובוס. כאשר נשאל של מי האוטו בו נסע, השיב **"של מישו בחור, לא יודע מה זה, אוסף אותנו כל יום"** (ת/2, שו' 26; ודיסק ת/2) בעדותו בבית המשפט שב וטען כי נסע מהמעבר ברכב של אחיו. זאת ועוד, לא עלה בידי אכרם להסביר את שיחות הטלפון האינטנסיביות עם אלגאפי בזמן ששניהם, כך על פי טענתו, נוסעים יחדיו באותם רכבים.

עדות של שני עדי ההגנה, שהובאו להעיד בעניין זה, היא משענת קנה רצוף. העד חוסין אבו פנאר שהעיד כי הנאשם נסע עמו באותו יום לא טרח לציין בעדותו מיוזמתו כי הוא אחיו של נאשם 1, עניין שעלה רק בסוף חקירתו הנגדית כאשר נשאל שאלה מפורשת בעניין זה. יתר על כן, נראה היה כי בחקירתו הראשית העד חפץ להסתיר קירבה זו כאשר ציין כי **"לאח של אכרם מחמוד רכב גדול..."** (עמ' 38 שו' 32), ניסוח תמוה כאשר מדובר גם באחיו שלו. בנסיבות אלה, קשה להשתית ממצאים על עדותו של עד זה. גם על עדותו של עד ההגנה הנוסף, עז אחמד גאפי, לא ניתן להשתית ממצא כלשהו ביחס למאורעות היום הרלוונטי. העד טען כי מידי יום בא אוטובוס בשעה 16:00-16:30 ואוסף את הפועלים למעבר 300 וכי ביום הרלוונטי כל העובדים עלו לאוטובוס, לרבות הנאשמים ולרבות חוסאם (עמ' 43-44). נוכח דברים אלה של העד, שעומדים בניגוד לעובדות הידועות לפיהן באותו יום הפועלים סיימו את עבודתם בסמוך לשעה 14:30 וחוסאם נשאר ללון באתר, ברור הוא כי אין ממש בדברי העד וכי המעט שניתן לומר על עדותו הוא שאין הוא זוכר את פרטי היום הספציפי המדובר. לסיכום, לא מצאתי ליתן אמון בעדויות שני עדי ההגנה ואין לייחס להן משקל כלשהו במארג הראייתי.

מנגד, גירסתו של חוסאם, לפיה ראה את אכרם באתר לאחר השעה 15:00, הועלתה בסמיכות זמנים לאירוע ונותרה עקבית לאורך כל הדרך, לרבות בעדותו בבית המשפט. מספר ימים לאחר האירוע סיפר חוסאם לעופר על המפגש עם אכרם ועל דבריו באותו מפגש (ר' עדותו של עופר בעמ' 21 שו' 25 ואילך). לשומר ג'ובעה אמר חוסאם כי מעורב בעניין קרוב משפחה (ר' עדותו של ג'ובעה בעמ' 72 שו' 21-32). בחקירתו במשטרה ביום 22.7.19 (ת/28) סיפר חוסאם כי אכרם הגיע למקום בו הוא שהה כחצי שעה לאחר שהעובדים עזבו את המקום. גם בעדותו בבית המשפט, ואף שניכר היה כי הוא מבקש "לעדן" חלקים מעדותו, שב העד וטען באותה נחרצות כי פגש את אכרם באתר לאחר שהעובדים עזבו וכי אכרם לא נסע באותו יום עם יתר העובדים.

23. דברי אכרם לחוסאם - בהודעתו במשטרה העיד חוסאם כי כאשר פגש את אכרם באתר אמר לו אכרם כי הוא גנב "משהו גדול":

"...בדרך כלל אכרם חוזר הביתה עם העובדים אבל באותו יום שנגנב הטרקטור נשאר באתר. לאחר חצי שעה שהעובדים הלכו, בא אלי אכרם איפה שאני יושן,

בא עצבני. אמר לי 'הכלב אברהים אמרתי לו שיעזוב את השטח והוא לא הלך' שאלתי אותו מה קרה, ענה לי הורידו ממני 6 אלף ₪ כי חסר קונגו מהמחסן, אני גנבתי משהו גדול. לא ידעתי מה גנב טרקטור או לא טרקטור בזמן שאמר לי. הוא הלך ברגל, הוא מדבר בטלפון הלך ברגל. אני הלכתי לחדר שלי לא שאלתי..."
(ת/28 ש' 11-17).

בדברים אלה של אכרם, שנאמרו לחוסאם, יש משום הודאה כי הוא גנב "משהו גדול" בקשר לסכסוך עם המעסיק שלו. ואולם, בעדותו בבית המשפט אמר חוסאם דברים שונים. חוסאם אמנם חזר על טענתו כי אכרם הגיע למקום בו הוא שהה לאחר שהעובדים עזבו את האתר ואף טען כי הוא נראה מוטרד, אך ביחס לתוכן דבריו אמר כך: **"אמר לי המנהל רוצה להוריד לו 6,000 ₪ מהמשכורת. אמר לי אם הוא יוריד לי מהמשכורת אני אראה לו מה זה והלך"** וגם כאשר נשאל בשנית והופנה לדבריו במשטרה, שב וטען כי אכרם אמר לו שהאשימו אותו בגניבת הקונגו **"ואם יורידו לי 6,000 ₪, אני אראה להם"** (עמ' 41 ש' 19-29; עמ' 43 ש' 25-29). כאמור לעיל, נוכח הסתירות שנתגלו בין תוכן ההודעה במשטרה לבין העדות בבית המשפט, הוגשה ההודעה במסגרת ההסדר הקבוע בסעיף 10א לפקודת הראיות. בנסיבות אלה עומדת על הפרק שאלה הנוגעת למשקלה של האמרה במשטרה אל מול עדותו של העד.

לאחר בחינת העדויות, מצאתי כי יש להעדיף את הודעתו של העד חוסאם במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. הודעתו של חוסאם במשטרה נגבתה ביום 22.7.15, כשבועיים לאחר יום הגניבה. חוסאם לא טען כי לא דיין בדבריו במשטרה, ואף אישר כי באותה עת זכר טוב יותר את הדברים (עמ' 42 ש' 2-3). בנוסף, אותם דברים ממש נאמרו על ידי חוסאם לעופר ימים ספורים לאחר האירוע (עמ' 22 ש' 11-12). העובדה שמדובר בקרוב משפחתו של הנאשם, שעמו לא היה לו כל סכסוך בעת הרלוונטית, מוסיפה אף היא לאותנטיות של הדברים, שהרי אין להניח שחוסאם היה מטיל אשמה על קרוב משפחתו אילולא נאמרו לו הדברים. יתר על כן, בהודעתו במשטרה טען חוסאם כי אכרם התייחס בדבריו לאיברהים ואמר לו: **"הכלב אברהים אמרתי לו שיעזוב את השטח והוא לא הלך"**. דברים אלה מתיישבים עם עדותו של איברהים, שזמן קצר קודם לכן ראה מישהו במחפרון וכאשר שאל אותו למעשיו השיב לו כי הוא מתקן אותו (עמ' 66 ש' 17-18). חוסאם העיד בנוסף שאכרם אמר לו שהוא בדרכו ל"רמי לוי", בדומה למה שאמר אכרם לעופר כאשר שאל אותו איפה היה בזמן הגניבה (עמ' 23 ש' 5-7). הנה כי כן, דבריו של חוסאם בקשר לאיברהים וכן דברים אחרים שאמר לו כגון שהוא בדרכו ל"רמי לוי" ושהאשימו אותו בגניבת הקונגו, אינם דברים שאדם הבודה מעשיה מליבו היה יודע לפרטם. לפיכך, יש להעדיף את גירסתו של חוסאם במשטרה ביחס לפגישתו עם אכרם בסמוך לשעת הגניבה ולתוכן שיחתם, בה הודה אכרם כי גנב "משהו גדול".

יש לקבוע, אם כן, כי ביום הגניבה, בסמוך לשעת הגניבה, היה אכרם באתר העבודה. באותה עת היה במקום אדם זר נוסף שנראה על ידי איברהים במחפרון. בדקות שלאחר מכן היתה הפגישה בין אכרם לחוסאם, כאשר מתוכן שיחתם היה ברור כי אכרם ידע שאיברהים ראה את האדם שנהג במחפרון (ר' עדותו של עופר שעל פי הסרטון שראה, לא אכרם הוא שנהג במחפרון - עמ' 24 ש' 17-22), ודעתו לא היתה נוחה מכך, בלשון המעטה, ובאותה שיחה קשר עצמו אכרם לגניבה של "משהו גדול".

24. שיחת הטלפון שקיבל איברהים בלילה שלאחר הגניבה - בעדותו סיפר איברהים כי בלילה שלאחר הגניבה קיבל שיחת טלפון ממספר חסום שבה אמרו לו לא לספר את מי הוא ראה במחפרון. העד

אמר שאינו זוכר שהזכירו את שמו של אכרם באותה שיחה. העד הופנה לדברים שאמר במשטרה, לפיהם הוצע לו באותה שיחה סכום של 10,000 ₪ על מנת שלא יזכיר את אבו ראג'ב ואת אכרם, אך טען כי אינו זוכר את הדברים, אם כי אישר כי בעת שמסר את הודעתו במשטרה זכר את הדברים טוב יותר. תימוכין לעדותו של איברהים ניתן למצוא בעדותו של חוסאם, שטען כי היה ליד איברהים בעת שאיברהים קיבל את שיחת הטלפון הזו. חוסאם אף הוסיף כי הוא שמע את הדברים וכי האדם שהתקשר מהמספר החסום הזדהה כאכרם (עמ' 43 שו' 1). גם אם לא ניתן לקבוע כי אכרם הוא זה שהתקשר לאיברהים, אין ספק שהיתה שיחת טלפון מאדם שידע שאיברהים הבחין בגנב המחפרון ושהיה לו את מספר הטלפון של איברהים, שיחה בה גם הוזכר שמו של אכרם.

25. מפתחות המחפרון - כאמור, קרי, שעבד בעת הרלוונטית כמפעיל המחפרון, העיד כי ביום הגניבה, בסיום העבודה, פנה אליו אכרם וביקש ממנו את מפתחות המחפרון, וזאת באופן חריג ובשונה מימים אחרים באותה תקופה, בהם נהג לתת את המפתחות לחאדר בסיום יום העבודה. אכרם הכחיש כי פנה לקרי וביקש ממנו את המפתחות וטען כי לא פנה אל קרי "ספציפית במיוחד כדי לקחת את המפתחות" אלא קיבל לידי מפתחות מכלל העובדים, שם אותם בתיק ומסר לחאדר, שלקח עמו את התיק בסוף כל יום עבודה (עמ' 23 שו' 5-14; עמ' 24 שו' 22 ואילך). בנקודה זו מצאתי להעדיף את גירסתו של העד קרי על פני גירסתו של אכרם. עדותו של קרי הותירה רושם מהימן וניכר היה כי הוא מבקש להביא את הדבר כהווייתם ולדייק בתשובותיו. לעומת זאת, תשובותיו של אכרם בעניין זה היו פתלתולות ולא ברורות (ואף סתרו את דבריו במסגרת תשובתו לאישום מיום 28.11.17). יש לקבוע, אם כן, כי ביום הגניבה, בסמוך לשעת סיום העבודה, פנה אכרם לקרי וביקש ממנו את מפתחות המחפרון.

בהקשר זה יש לציין, כי על פי דו"ח איתוראן, בשעה 14:29 נטרלה מערכת האיתוראן באמצעות השלט שהיה באותו יום בשימוש קרי. מכאן, שברור שהמחפרון הופעל על ידי אדם שהיתה לו באותה עת גישה למפתחות ולקוד.

איני מתעלמת מטענתו של חאדר לפיה באותו ערב, כאשר קיבל שיחת טלפון מעופר, בדק ומצא כי מפתחות המחפרון נמצאות בתיק ביחד עם יתר המפתחות, אלא שקשה ליישב בין דבריו אלה של חאדר לבין דו"ח איתוראן הקובע כי לא התקבלה הודעת "איבוד שלט" במהלך נסיעת הכלי ועד הגעתו לרש"פ, כאשר משמעות הדבר שהשלט היה בתוך הכלי. אין חולק כי מפתחות המחפרון הגיעו חזרה לאתר ונשלחו לבדיקת איתוראן, אם כי אין ראיה ברורה לגבי אופן חזרתם (עמ' 39 שו' 19-28). כאמור, לטענת חאדר למחרת הוא הביא את תיק המפתחות, שם את התיק במחסן וכל אחד לקח את המפתח שלו (עמ' 64 שו' 5-9), אך בעניין זה, ונוכח הנתונים שנמצאו במערכת איתוראן, ספק רב אם אמנם היו המפתחות בידי של חאדר באותו היום.

26. שיחות הטלפון בין הנאשמים - מטעם התביעה הוגשו כראיה מחקרי תקשורת מהם עולה כי בפרק הזמן של כחצי שעה - בין השעה 14:25 לשעה 15:08 - בדיוק בזמן שהמחפרון הוסע מהאתר לכיוון אל-ח'אדר, שם פורקה מערכת האיתוראן, היו בין שני הנאשמים **שש** שיחות טלפון. שיחות נוספות בין השניים נרשמו גם קודם לכן באותו יום בשעות 10:42, 12:55, 13:20, 13:25, 13:34 ו-13:40, וכן לאחר מכן בשעות 16:02, 16:05, 17:39, 17:42, 18:19, 18:23, 18:43, 20:42 ו-20:43. הנאשמים לא נתנו הסברים מניחים את הדעת לרצף שיחות הטלפון ביניהם, שלא כמנהגם בימים שקדמו לכך ולאחר מכן. הנאשמים טענו כי מדובר בשיחות "בענייני עבודה", או בשיחות רגילות שהם ערכו ביניהם כאשר הגיעו למעבר, לאחר שהעובדים יורדים מהאוטובוס על מנת לזרז אותם להגיע לרכבים המסיעים אותם לביתם.

הסברים אלה אינם מניחים את הדעת, שכן אין בהם כדי להסביר את רצף השיחות בין השניים, בפרט בזמנים שבהם על פי טענת הנאשמים הם היו באותו אוטובוס ולאחר מכן באותו רכב שהסיע אותם לכיוון יטא, ואת יתר השיחות באותו היום. מכל מקום, משנדחתה גירסתו של אכרם לפיה נסע באותו יום באוטובוס עם יתר העובדים, הרי שממילא אין לקבל את גירסתו כי שיחות הטלפון בינו לבין אלגאפי היו שיחות "רגילות" בין עובדים שהגיעו למעבר ומאיצים אחד בשני להגיע להסעות, כטענתו. התמונה העולה ממחקרי התקשורת היא של קשר טלפוני שוטף בין שני הנאשמים במהלך יום הגניבה, ובפרט בחצי השעה שבה בוצעה הגניבה, קשר שלא זו בלבד שלא ניתן לו הסבר מניח את הדעת אלא אף נתגלו שקרים בקשר אליו. בנסיבות אלה, הדעת נותנת כי קשר טלפוני תכופ זה אינו מקרי וקשור בקשר הדוק לגניבה שבוצעה באותו יום.

27. שיחת הטלפון בין חוסאם לאלגאפי - לאחר שהתעורר החשד כי אלגאפי קשור אף הוא לאירוע הגניבה, התקשר חוסאם לאלגאפי והקליט את השיחה. בהודעתו של חוסאם במשטרה מיום 22.7.15 (ת/28) אמר חוסאם כי באותו שבוע התקשר לאלגאפי והקליט את השיחה בין השניים, ובאותה שיחה אמר לו אלגאפי שהוא הביא את הגנב וקיבל עבור זה כסף. בעדותו בבית המשפט אמר חוסאם כי אינו זוכר את השיחה, וכאשר הושמעה לו ההקלטה טען כי הקול לא ברור, לאחר מכן טען ש"יכול להיות" שלא הוא הקליט, ובהמשך הכחיש שהקליט ואף אמר שאינו מזהה את הדוברים (עמ' 44-45). כפי שפורט לעיל, הודעתו של חוסאם במשטרה הוגשה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות ומצאתי כי יש להעדיפה על פני עדותו בבית המשפט. על יסוד הדברים שאמר חוסאם במשטרה, יש לקבוע כי מדובר בהקלטה של שיחה בינו לבין אלגאפי. גם אלגאפי בחקירתו במשטרה אישר, לאחר שהושמעה לו אותה הקלטה, כי הוא וחוסאם שוחחו בטלפון וטען כי דיברו באותה שיחה על ענייני עבודה (ת/7, שו' 43). השיחה המוקלטת הוגשה כראיה (ת/29) וכן הוגש תמליל השיחה (ת/30). אציין כי הנאשמים טענו שתמליל השיחה אינו מקובל עליהם וכי שלושה מתרגמים אליהם העבירו את ההקלטה לא הצליחו לתמלל את מהלך השיחה. לאחר שמיעת ההקלטה, והגם שחלק מהדברים אינם נשמעים בבירור, לא ניתן לומר כי ההקלטה איננה ניתנת כלל לתמלול. מכל מקום, הנאשמים לא פרטו השגות קונקרטיות על התמלילים שהוגשו (ת/24 ו-ת/29). מהתמלילים עולה כי בשיחת הטלפון אמר אלגאפי כי הוא מצא לאכרם "מכירה" וקיבל מאכרם תשלום, הגם שטען כי הוא "**לא קשור לדבר הזה**", ודברים אלה נשמעים בהקלטה בבירור. נוכח עדותו של חוסאם במשטרה באשר לדברים שאמר לו אלגאפי, עדות הנתמכת בהקלטה, יש לקבוע כי בשיחת טלפון שנערכה בין חוסאם לאלגאפי קשר עצמו אלגאפי למכירת המחפרון הגנוב.

28. גרסאות סותרות בנוגע לתשלום כספי - בהודעותיו במשטרה נשאל אלגאפי בנוגע לכספים שנתן לו אכרם. בעניין זה נמסרו שוב ושוב גרסאות סותרות. בתחילה טען כי אכרם לא נתן לו כסף ולא חייב לו כסף, אך בהמשך, לאחר שהושמעה לו שיחת טלפון מוקלטת בינו לבין חוסאם, טען כי אכרם חייב לו 2,000 ₪ שלקח ממנו כהלוואה לקניית רכב והחזיר לו את הסכום בתשלומים של 500 ₪ (ת/7, שו' 31 ואילך). בחקירתו מיום 26.7.15 אישר אלגאפי שקיבל מאכרם 2,000 ₪ וטען כי הסכום ניתן לו "**כדי לא לדבר**", וכאשר נשאל על מה לא לדבר, השיב "**על הבאגר**". בהמשך טען שוב כי אכרם היה חייב לו כסף ולאחר מכן שב לטעון כי אכרם נתן לו כסף "**בגלל הבאגר**", כיוון שהוא שמע אותו מדבר בטלפון: "**שמעתי אותו שהוא רוצה למכור ודבר על מכירה ואני חשדתי שזה עניין הבאגר**" (ת/8). בחקירות הנוספות טען אלגאפי כי לא קיבל מאכרם 2,000 ₪, וכאשר עומת עם דברים שאמר לפני כן, טען שוב ושוב כי אינו זוכר וכי יתכן ואמר דברים בטעות (ת/10, ת/11). גם אכרם בחקירותיו במשטרה הכחיש שנתן כסף לאלגאפי

והעלה גירסאות שונות בנוגע להלוואה בסך 2,000 ₪ שלטענתו נתן לו אלגאפי בעבר. בעימות שנערך בין השניים הכחיש אלגאפי שקיבל כסף מאכרם ובמענה לשאלות בעניין השיב: "**לא, אני לא ער למה שסיפרתי**" ו"**זה לא אני**" (ת/3), ובהמשך חקירותיו ביקש לשמור על זכות השתיקה וטען כי אינו זוכר דבר. גם בעדותם בבית המשפט הכחישו שני הנאשמים כי אכרם העביר תשלום לאלגאפי בקשר לגניבה וטענו כי היו ביניהם "**עסקים כספיים, לוקחים אחד מהשני, אם אחד זקוק למשהו אז הוא לוקח מהשני**" (עדותו של אכרם בעמ' 29 שו' 16-17 ועדותו של אלגאפי בעמ' 34 שו' 26). יש לציין כי דברים אלה מנוגדים לדברי הנאשמים בתחילת חקירתם במשטרה ולרושם שניסו לטעת לפיו אין ביניהם כל קשר, למעט קשרי עבודה (ת/1 שו' 73-80; ת/6 שו' 36-41). על יסוד דבריו של אלגאפי בחקירתו במשטרה, הנתמכים בדברים שאמר לחוסאם, יש לקבוע כי קיבל מאכרם תשלום כספי בקשר לגניבה, זאת אף שלא הובהר עד תום מה גובה הסכום וכנגד מה בדיוק ניתן.

סיכום

29. משקלן המצטבר של הראיות המפלילות מצביע על מעורבותו של **הנאשם 1, אכרם מסלם**, במעשה הגניבה של המחפרון. מכלול הראיות שפורט לעיל - ובהן הראיות בנוגע לשעת ביצוע הגניבה ואופן הפעלת המחפרון; פנייתו של אכרם לקרי ביום הגניבה לקבלת מפתחות המחפרון; קרבתו של אכרם למקום וזמן הגניבה; עדותו של איברהים בנוגע למה שראה ולשיחות הטלפון שקיבל; הודאתו של אכרם בפני חוסאם כי גנב "משהו גדול" ופירוט המניע למעשה; שקריו בנוגע למעשיו ביום הגניבה; גרסאותיו הסותרות בנוגע לקשר עם אלגאפי; והיעלמותו מהעבודה לאחר שהתעורר החשד כנגדו - בכל אלה די לשם הרשעתו של הנאשם 1 בעבירות המיוחסות לו, וזאת כאשר לא הוצע כל הסבר רציני שיש בו להטיל ספק בעוצמת הראיות המפלילות.

30. בעניינו של **הנאשם 2, מחמוד אלגאפי**, הראיות מלמדות כי הוא קיבל מאכרם כסף בקשר לגניבה, כי עזר למכור את המחפרון שנגנב או ליצור קשר עם גורם שלישי לשם כך, וכי ביום הגניבה היה בקשר טלפוני אינטנסיבי ורצוף עם אכרם, בפרט בפרק הזמן שבו נגנב המחפרון מהאתר ונסע לכיוון הרש"פ נהוג על ידי אדם שלישי. צירופן של ראיות אלה, לצד דחיית הסבריו של הנאשם בנוגע לשיחות עם אכרם, שקריו בעניין זה, הסתירות בגרסאותיו בכלל, ולעניין הכספים שקיבל מאכרם בפרט, ובחירתו לשתוק בחלק מחקירותיו ולא לספק הסברים, כל אלה מוליכים למסקנה שיש לנאשם קשר לאירוע. יחד עם זאת, לא ניתן לקבוע בבירור על יסוד עובדות אלה כי אלגאפי ניצב במעגל הפנימי של ביצוע העבירה. על יסוד הראיות הקושרות את אלגאפי לביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל, ולו בשל הספק, אין להרשיע אותו כמבצע עיקרי של עבירות הגניבה, אלא כמסייע בלבד בכך שעזר ביצירת קשר ומציאת קונה למחפרון והיה בקשר עם אכרם בעניין זה ביום הגניבה, לרבות בשעת עשיית העבירה, ובכך עזר לסילוק השלל ותרם ליצירת תנאים שיאפשרו ביצוע העבירה.

סוף דבר

31. אני מרשיעה את הנאשם 1, אכרם מסלם, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום - גניבה ביד, עובד, עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין; וגניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין.

אני מרשיעה את הנאשם 2, מחמוד אלגאפי, בסיוע לגניבה בידי עובד ובסיוע לגניבת רכב, לפי סעיפים 31 + 391 ו-31 + 413ב(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב טבת תשע"ט, 20 דצמבר 2018, במעמד הצדדים